

Iacobi Menochij

- à se hæredem institutam, non solum vſufructuariam, sed etiam proprietariam prædiorum, deinde ipsi Do. Costæ legatorum. Hæc conclusio probatur illis verbis testatoris, qui mandauit dicto D. Costæ, ne quouis modo molestiam faceret dictæ matri hæredi in vſu fructu, nec in proprietate. Hæc sanè verba arguant ipsam matrem esse dictorum prædiorum vſufructuariam † vt in specie respondit Decius in consi. 278. numero 5. & 6. quem fecutus est Cephalus in consi. 37. numero 34. & numero 41.lib.1. qui numero 44.idem sentit de proprietate † quando testator dixit, quod hæres instituta in ea non molestaretur. Et Cephalus probauit Berretta in consilio 91.col.3. & præter eis manifestius Bero. in consilio 44. numero 10.lib.2. & si alter diceremus superuacanea essent nihilque operarentur dicta testatoris verba, cōtra l. si qn in prin. de leg. 1.
- Secunda est conclusio, prædictum legatum D. Costæ factum, ei solui & præstari non debuisse priusquam deceſſisse dicta mater hæres instituta & vſufructuaria. Conclusio vel ex eo manifesta redditur, quod natura vſufructus est, quod morte vſufructuarij extinguitur. S. finitur instit. de vſufructu. Et præceptum à testatore factum ne ipsa eius mater molestetur in vſufructu † intelligitur ea viuente sicuti communis vſu solet à testatoribus mandari, & obseruari.
- Tertia est conclusio, legatum † post mortem hæredis præstandum dici legatum in diem incertum, quod licet certum, an quod quidem legatum sic incurvum conditionali non differt. Hanc conclusionem probant l. hæres meus. §. 1. ff. de condit. & demonstr. & l. huiusmodi in fine ff. quando dies legat. ced. & tradūt Alex. in consi. 2.lib.1. Corn. in l. ex his nume. 6. vers. aut non est incertum. C. quando dies leg. ced. Decius in consi. 417. nume. 2. Ruin. in consi. 85. nume. 5. lib. 2. & Boer. in q. 154.
- Quarta est conclusio legatum in diem † incertum, quando etiam si dies adiecta est solutioni, non transmittitur à legatario decedente ante hæredem grauatū quemadmodum tradunt Acursius in l. Sæius Saturninus. ff. ad Trebel. Bal. in l. si cui legatur in fine principij de leg. 1. Alex. in consi. 134. num. 22. lib. 2. Iafon in dicta l. si cui. §. hæc autem. n. 3. qui dixit opinionem hanc esse communem, Ruin. in consi. 85. num. 5. lib. 2. & in consi. 68. num. 7. lib. 4. & Hieron. Zancus in l. hæres mei. §. cum ita, in quarta parte nu. 63. ff. ad Trebel. Et prædicti quidem exemplum adferunt, quando testator dixit lego centum Caio, quæ ei dari volo post mortem Sempronij hæredis mei. Quib. constat male aduersus cœm opinionem respondere, sibi parum cōstantem, Ruinum in consi. 65. num. 11. & nu. 12. lib. 2.
- Quinta est conclusio, legatum † in diem ut supra, cum non differat à conditionali, sicuti attigi supra in tertia conclusione, si relictum est legatario eius nomine proprio expresso, non transmittitur ipso legatario decedente ante hæredem grauatum. Probatur conclusio hæc auctoritate in terminis Rotæ Roma. in decis. 78. nu. 11. in prima parte in nouissimis, quæ nu. 12. subiungit, testatorē noluisse locū esse trāmissioni, † qn vocatio noīe proprio, addidit alias qualitates, sicuti in casu nō, in quo testator iste legauit D. Costæ Iuris.
- Hæc me valde dubium, & anicipitem reddunt, ut sentiam locum non esse transmissioni dicti legati.
- S V M M A R I V M.
1. Confirmare actum & ei consentire esse synonyma.
2. Consentire actui, & eum confirmare esse idem.
3. Cōsensum requisitū ad actū, intelligi solum de expresso.
4. Aditione hereditatis confirmari, s. approbari testamentū etiā quod ea que afferunt hæredi prædicium. num. 5.
6. Filiationem probandam exp̄r̄sè non præsumptuē, cum agitur de fundanda int̄erione & adimplenda cōditione.
7. Tutoris auctoritatem interponendā verbis expressis. n. 8.
9. Minorem effectum maiorem tacendo per quadriennium, dici confirmare tacitē gesta antea.
10. Confirmationem requisitam à testatore per hæredem, dispositum in testamento scriptura fieri debere.
Scripturam esse necessariam ut dicatur euidenter constare de cōfēnsu.
11. Instrumentum publicum facere probationem euidentem.
12. Interpretationem fieri ex vſu & consuetudine vel qua satisfit etiā part. nu. 13.
13. Interpretationem fieri ut actus valeat.
14. Scripturam efficere actum magis solennem.
15. Instrumentis magis credi, quam testibus.
16. Interpretationem fieri ex vſu & consuetudine vel qua satisfit etiā part. nu. 13.
17. Interpretationem fieri ut actus valeat.
18. Memoriam hominum labilem, in antiquis.
19. Testator etiam verba interpretari ex lege & ex vſu.
20. Consensum ex vſu præstari in scriptis. nu. 21.
22. Hæredes esse interpretari testamentum, non sum in aliquo dānum. nu. 23.
24. Conditionem potestatiua omnino ponendum hæredem amittere hæreditatem nisi pareat conditioni potestatiua.
25. Conditionis est, ut sit implenda.
Modum differre à conditione.
26. Quando, dictionem, significare conditionem.
27. Testatorem præstuiſſe ordinem in succedendo, formam quandam fecisse.
28. Conditionem potestatiua esse quæ est in potestate nostra.
29. Conditioni potestatiua nisi hæres pareat, cum hæreditatem non obtinere.
30. Conditionem, quæ quis est institutus, nil in esse ponere, nisi impleatur.
31. Conditionis defectum non priuari hæreditate, sed efficere ne ad hæredem perueniat.
32. Hæredem renuntiantem conditioni, præsumi ad sequentem velle hæreditatem deferri.
33. Conditionem, nisi per hæredem impleatur, efficere ut iste teneatur etiam ad fructus restituendos.
34. Gaudere re aliqua, est fructus & ea percipere.
35. Aliquid, dictionem, esse, quæ in minime verisetur.
- F A C T I S P E C I E S .
- I**llustris D. Daniel Todiscus iunior anno 1557. condidit testamentum, in quo hæredes instituit sex eius filios masculos, subiiciens bona sua perpetuo fideicommissio, in quo voluit post dictos eius filios, succedere eorum descendentes masculos legitimē natos; deinde legitimatos per subsequens matrimonium; & postea per rescriptum. Prohibuit etiam omnem, & quamcumque alienationem bonorum à se relictorum. Et tandem adiecit duo hæc capita, his verbis scripta.
- Et accadendo che detti miei descendenti non esequiscano le conditioni poste in dicto mio presente testamento, voglio, che detti miei descendenti non godino alcuna cosa del mio, sin' à tanto, ch' esequiranno detto mio testamento; & voglio, che detti beni di tale, che non esequirà siano goduti per qualunque esequiranno detto mio testamento. Et in caso, che detti miei descendenti non vogliano essequire detto mio testamento, voglio, che gli soprascritti Commissarij possino essequire detto mio testamento; & fare godere detti beni à quelli descendenti, che vorranno offruare.

Consilium MCLXVIII.

126

E più voglio, che detti miei descendenti perpe- tuamente, quando vorranno godere detti miei be- ni, confirmano questo mio testamento; ouero suoi tutori, se gli fossero delli pupilli; & quando faranno in età loro proprij lo confirmano.

Præsupponitur etiam in factō, illustrē D. Comi- tem Daniēlem unum ex vocatis à dicto Testatore, non solum adita hæreditate nō confirmasse; verum etiam illud produxit impugnatū.

Dubitari nunc contingit, an dictus D. Comes Da- niel teneatur restituere dicta bona, unā cum fru- ctibus à se perceptis alijs à testatore vocatis, qui dictum testamentum exp̄r̄sè confirmarunt?

Initium à Domino.

C O N S I L I V M M C L X V I I I .

Cum de hac proposita facti specie, & docte, & acutē admodum responderit illustris, atque eruditissimus Iurisconsultus. D. Verzutius Landus Placentinus; & sua subscriptione comprobauerit Clariss. D. Eques. M. Antonius Peregrinus Patauinus; quos honoris causa nominate volui, non erat, quod meum interponerem iudicium: attamen, ne spe de me concepta falsam me interrogantem, dica paucoribus quām per me licebit; quod sentio. Et quidem, vt ingenuè fatear, sentio, præfatum Illust. D. Comitem Daniēlem teneri unā cum bonis fideicomissi à se possestis restituere, & fructus ex eis perceptis. Hoc, quod verum esse existimo, planum faciam, tribus propositis, atque explicatis conclusionibus.

Prima quarum est. Confirmationem prædicti testamenti à testatore requisitam fieri debuisse verbis claris, & expressis: non autem satis fuisse tacitē confirmare. Conclusio hæc vera demonstratur his multis rationibus, & argumentis.

Primum certum, & clarum est; idem esse confirmatione, † & consentire: cum is, qui actui consentit, dicatur illum approbare, & confirmare; sicuti is, qui con-

firmat † actum censeatur ei consentire. l. & quia ff. de iurisdict. omn. iud. & l. 3. ff. de testibus, vbi dicitur cōfirmationem esse approbatione quadam efficaciorem reddere actum iam factum. Et apud omnes vulgatum est; quod is, qui consensit actui, dicitur illum cōfirmare, & econtra. Atqui, quando alicuius consensus † in aliquo actu requiritur, de expresso consensi, non autem de tacito intelligitur. Ergo confirmatione hæc à testatore mandata verbis expressis fieri debet. Illa minor argumen-

tum propositio probatur auctoritate, & traditione Francisci Aretini in l. 2. §. voluntatem. in fine primi notab. vers. Et aduerte. ff. soluto matrimonio & ibidē Iaf. nu. 6. multis confirmat; & idem respondit Decius in consi. 38. col. 4. vers. præterea, & secundū.

Secundū, admisso citra veri præjudicium; quod hoc nomen consensus sui natura non significet cōfēnsus expressum, atque ita expressam confirmationem: attra- men illud significat ex conjecturata testatoris disposi- tione. Porro in casu hoc nostro manifesta est conjectu- ra, testatorem sensisse de confirmatione, seu cōfēnsu exp̄r̄sō. Nam etsi hæres † adeundo hæreditatem, di- cūtur confirmare testamētū; vt docuit Baldus in l. 1. nu. 9. C. si quis omissa causa testa. cum dixit, aditione hæreditatis † confirmari omnes clausulas testamenti, & fortius dicimus, hæredem adeundo hæreditatē dici approbare, & confirmare testamentum etiam quod ad ea, de quibus testator non potest liberē disponere in

4. exp̄r̄sō. Nam etsi hæres † adeundo hæreditatem, di- cūtur confirmare testamētū; vt docuit Baldus in l. 1. nu. 9. C. si quis omissa causa testa. cum dixit, aditione hæreditatis † confirmari omnes clausulas testamenti, & fortius dicimus, hæredem adeundo hæreditatē dici approbare, & confirmare testamentum etiam quod ad ea, de quibus testator non potest liberē disponere in

5. quod illam, qua vtric- que

6. Quintū, & ultimò huc facit, quod vbi verba, & di-

7. spōsito est dubia, tūmēda est interpretatio † illa, quā

8. confuerudo, & vſus recipit; sicuti scripsi in lib. 2. de arbitriis iudicū, casu. 199. nu. 11. vbi. nu. 13. adiū-

9. xi. recipiendam esse interpretationē † illam, qua vtric-

que

que partium potest esse satisfactum. Ita quoque sumenda est interpretatio, ut actus fiat, & valeat, omni meliori, & efficaciō. Qodo, vt scripti in Commentarijs de præsumptionibus. N. 6. præsumpt. 5. nume. 1. 2. & 3. Porro in casu hoc nostro consuetudo est, quod hæ confirmationes fiant expresa, & in scriptis, ut dicemus in subsequenti conclusione in tertio argumento. Satisfit etiam omnibus paribus cōfirmatione expresa. Nam testatori satisfieri dicitur: cum nil magis ipse cupiat quam quod dispositio sua obserueretur. Ita quoque satisfit hæredi, qui vexari non poterit ab alio vocato, quod non confirmauerit testamentum ipsum. Satisfit etiam alijs successoribus, qui non dubitabunt de ipsius testamenti validitate, & obseruantia; Et demū sic interpretando actus ipse, nempe testamentum valabit meliori, & efficaciō modo, facta confirmatione verbis expressis, quam tacite; cum virtus expressi sit maior taciti; ut scribunt doctores in l. cum quid. ff. si certum peta.

Secunda est conclusio. Confirmationem prædicti testamenti, non solum verbis expressis fieri oportuisse, sed etiam publico instrumento fuisse committendum. Hæc conclusio sic probatur.

Primo ex eo, quod in dubio sumi debet interpretatio tilla, qua actus valeat omni meliori, & efficaciō modo, ut paulo suprà diximus, ex his, que scripti in dicto lib. 6. præsumpt. 5. nume. 1. 2. & 3. Atqui modus melior, & efficaciō confirmandi testamentum est, si scripta aliquo publico fieri, quam si verbis simplicibus coram testibus, nulla subsequente scriptura. Ergo confirmatione hæc fieri debuit, aliqua in publica scriptura. Illa minor argumenti propositio vera sic demonstratur; quia propter scripturam t illa, actus est magis solennis, & ideò magis efficax; sicuti ad verbum tradit Baldus in l. qui pecuniam in prima oppo. ff. si certum petat. & idem Baldus in l. si alterius numero 5. C. si minor se maio. dixerit, & in l. optimam. numero 1. C. de contrahenda, & committenda stipula. scriptum reliquit, in instrumentis t magis credi, quam testibus; sive & Innocentius in cap. cum Ioannes. numero 7. de fide instr. docuit, dignorem, & firmorem esse probationem, qua fit ex instrumentis, illa qua ex testibus. Idem affirmarunt Alexand. in consilio 177. numero 5. lib. 6. Socinus senior in consilio 187. num. 18. lib. 2. Decius in rubr. extra de testibus: numero 1. & 2. & Aegidius Bossius in tract. caesarum criminalium in tit. de Principe. numero 278. Decius in rubr. extra de testibus. numero 2. Et hoc præsertim procedit in antiquis, in quibus probatio, qua fit in instrumentis est melior, ut responderunt Baldus in consilio 445. qualiter probetur. col. 1. vers. item supra istis. lib. 5. Aret. in cons. 65. nu. 2. & Alba in cons. 6. nu. 10. & in consil. 64. num. 2. lib. 1.

Secundò suffragatur, quod in re, & dispositione dubia sumi debet interpretatio t illa, qua casum magis necessarium comprehendit, sicuti scripti in lib. 2. de arbitrijs iudicium. casu. 199. nume. 12. post Crauettam in cons. 135. nu. 34. in cons. 149. nu. 12. & in consil. 272. nume. 4. Porro casus magis necessarius in hac testatoris dispositione est, qui temporis longo cursu euenire potest, cum enim labilis sit hominum memoria t l. peregr. ff. de acquir. possit, præsertim in antiquis, vt scripti in lib. 2. de arbitrijs iudicium. casu. 26. & in casu 308. in fine, & in commentarijs de præsumptionibus. lib. 6. præsumpt. 32. euenire facile possit, quod si admitteretur confirmatione hæc testamento fieri posse coram testibus, nullo subsecuto instrumento, cursu temporis, vel testium obliuione, vel morte, probari non posset hæc confirmatione; cuius defectu hæres ipse; qui confirmationem facere tenebatur, graue

sentiret detrimentum; ut dicemus infra in subsequenti conclusione.

19 Tertio accedit, quod dubia testatoris t dispositio recipit interpretationem à communī vsl., & consuetudine. l. si seruus pluriū. §. vlt. ff. de leg. 1. & l. cum delacione. §. item cabos, in fine. ff. de fundo instruēto instrumento que lega: & scripti in Commentarijs de præsumptionibus. lib. 1. quæst. 28. nu. 7. sic dicimus, 20 consuetudinem t interpretari dispositions dubias; ut respondit Decius in cons. 441. nu. 13. quem secutus sum in lib. 2. de arbitrijs iudicium. casu. 199. nu. 11. Atqui vsl., & consuetudo est, quod consensus, qui à 21 confirmatione t viam diximus, non differt, in scriptis præstetur, sicuti testatur Stephanus Lambertenus in tract. super statuto Mediolani prohibete mulieres sine certa solemnitate contrahere. in gl. 7. in verbo. consensus. nu. 90. Ergo testator noster intellexit de confirmatione in scriptis redigenda.

Quartò, & vltimò vel ex eo comprobantur prædicta, quod hæres t potest interpretari, & declarare mētem, & voluntatem dubiam testatoris, quando ex declaratione illa nemo læditur, detrimentum q; sentit. Atqui nostro in casu, in quo nemo læditur, damnumque sentit, primi illi hæredes à testatore vocati, declarant, & interpretati sunt, ipsum testatorem voluisse suum testamentum confirmari debere scriptura, & in instrumento. Ergo secundum hanc interpretationem, & declarationem tenebatur. D. Comes Daniel scriptura, & in instrumento confirmare prædictum testamentum. Illa maior argumenti propositio, quod scilicet, hæres possit declarare, & interpretari dubiam testatoris dispositionem, quando nemo læditur, damnumq; sentit, probatur responso Vlpiani in l. si quis à filio. §. 1. ff. de leg. 1. vbi Bart. in fine. Alex. num. 3. & Iason. nu. 4. Idem scribunt Baldus in l. cum seruus. §. Seio. eod. tit. deleg. 1. Abbas in consilio 80. nume. 5. verl. præterea. lib. 2. & Mantica in tract. de conjecturis ultimarum voluntatum. lib. 3. tit. 1. num. 24. vers. Nam hæredi, & nu. 27. in fine. Illa verò minor argumenti propositio, quod scilicet hoc in casu non agatur de aliquius detrimento, & quod primi hæredes declarauerint testatoris voluntatem satis probari: nam declaratio hæc neminem lèdit, immo per eam omnibus satisfactum est, ut diximus suprà. Quod verò primi illi hæredes iam declarauerint, testatoris mentem, & voluntatem fuisse, testamentum suum confirmari debere à suis proximis hæredibus confirmari scriptis, & instrumentis constat: quia ipsimet, publico confecto instrumento confirmarunt. Quod sanè factum ita iporum hæredum voluntatem, & animum declarat, ac si expressim dixissent, se tamquam conscientis voluntatis testatoris, quod in instrumento publico suum confirmaretur testamentum. Ita enim factis, ac verbis declaratur hominis voluntas, & animus. l. Paulus. ff. rem ratam haberi, & tradunt Anchæ. in cons. 302. col. 1. Decius in cap. dilecti filij, il 2. in secundo notab. de appella. & alios plures congesi in Commentarijs de recuper. possit. remedio decimo quinto. nu. 124. & 125.

Tertia est conclusio. Illustrem D. Comitem Danielm à testatore iussum confirmare testamentū, teneri restituere bona ipsius testatoris, vna cum fructibus à se perceptis, propterea, quod dictum testamentum nō confirmauit. Hæc conclusio vel ex eo probatur, quod dictus D. Comes fuit vocatus sub conditione potestitia tua. Atqui hæres t sub conditione potestitia institutus, si conditioni non paruit, eamque non impletuit, habet tanquam non vocatus; & consequenter hæreditatem consequi non potest. Ergo dictus D. Comes, qui conditioni non obtemperauit, eiq; non satisfecit, hæreditatem hanc obtinere non potuit, sicutque

eam restituere debet, vna cum fructibus. Illa maior argumenti propositio, quod scilicet dictus D. Comes fuerit vocatus sub conditione probatur; quia testator voluit, quod quando sui descendentes volent gaudere suis bonis, confirmaret ipsum testamentum. Prius itaque ij descendentes confirmare debent testamentum, quād gaudent, & fruantur dictis bonis: Id, quod est

24 proprium t conditionis, quæ requirit implementum, antequam locus sit dispositioni conditionate, ut scribunt Bald. in l. Arethusa, in prima lect. in primo not. & in secunda lectura in secundo notab. ff. de statu homini. & alios ego ipse commemoravi in cons. 131. nu. 2. lib. secundo, vbi num. 4. retuli differentiam inter mo-

25 dum, & conditionem, t quād dixi impetrare acquisitionem ab initio: modum verò ex post. Idem scripsi in cons. 134. nume. 31. eod. lib. 2. & in commentarijs de præsumptionibus. lib. 4. præsumpt. 175. nu. 10. & 11. vbi num. 13. dixi, in conditione non requiri interpretationem partis, & si in modo est necessaria; & ob id affirmaui hanc esse differentiam inter conditionem, & modum, nempe, quod conditio est implenda ante executionem actus, & dispositionis: modus verò post. & apertius hanc conditionem esse dixit ipse testator in præcedenti capite. ibi. Et accendendo, che detti miei defendi non esequiscano le conditioni poste in questo mio præsente testamento, &c. Præterea conditionem

26 significat illa dictio, quando, t vt tradit Bart. in l. prima. num. 8. & 9. ff. de conditio, & demonstratio, sicuti idem importat dictio, cum, vt respōdit Parisius in consil. 19. num. 12. lib. 2. quæ dictio, cum, est quod dictio, quando, secundum Bartol. præcatum. Rursus testator t prestituendo ordinem succedendi dicitur tribus

27 se quandam formam, vt in specie consuluit Parisius in d. consil. 59. num. 31. & nu. 32. Quæ sanè forma operatur conditionem, vt scribunt Baldus in authen. matr. & auia. C. quando mulier tutela off. fung. poss. Iason in l. Gallus. §. quidam recte, num. 1. ff. de liberis, & posthum. Ruinus in consil. 199. num. 1. lib. 1. & ego ipse in consil. 133. num. 9. lib. 1. Quod verò conditio hæc sit

28 potestatia t plusquam manifestum est, cum sit conditio facilis posita in voluntate, & potestate ipsius D. Comitis, iuxta l. si quis instituat. §. 1. ff. de hæred. institut. & scripsi in præcatis commentarijs de præsumptionibus. lib. 4. præsumpt. 183. num. 4. & Parisius in d. consil. 19. num. 31. & 31. lib. 2. qui ad rem alij combat. Illa verò minor argumenti propositio; quod

29 scilicet t hæres vocatus sub conditione potestatia, si conditioni non paruit, hæreditatem obtainere non posse: atque ita eam restituere teneatur, probatur quamplurimum auctoritate, ac permultis rationibus. Ita sanè affirmant decem, & septem ij grauissimi Doctores, hoc est:

1 Baldus, in l. 1. num. 10. C. de ijs, qui penæ nom. & in consil. 346. Quando quis priuatur. lib. 4.

2 Castrensis, in consil. 301. videtur dicendum, quod dicta filia. col. 1. vers. ex quibus videtur. lib. 1. in consil. 292. circa primum dubium. nu. 4. in fi. & in consil. 371. viro puncto suprascripto. lib. 2. quæ duo postremo responsa sunt de eadem causa.

3 Matthæus Felicianus Perusinus inter consilia eiusdem Castræ. in consil. 259. omnis difficultas. nume. 1. & num. 2. lib. 1.

4 Romanus, in consil. 493. nu. 5.

5 Corneus in consil. 99. nu. 1. & 2. lib. 1.

6 Socinus senior, in l. qui bus diebus. §. Termilius. nume. 10. vers. & prædicta. ff. de condit. & demonstr. & in consil. 259. nu. 3. lib. 2.

7 Franciscus Pepius, in subscriptione addictum consil. 259. Soc. num. 5.

8 Gratus, in consil. 5. num. 56. lib. 2.

Liber Duodecimus.

9 Parisius, in consil. 15. in fine, & in consil. 29. num. 38. 47. 48. 55. 100. 136. 147. 155. & num. 169. in fine. & in consil. 91. nu. 58. lib. 2. & in consil. 1. nu. 57. lib. 3. & in consil. 26. nu. 13. lib. 4.

10 Didacus Couar. in cap. Raynaldus. §. primo, num. 6. de testam.

11 Decianus, in consil. 13. nu. 3. lib. 1.

12 Rolandus in consil. 70. nume. 62. 63. & 67. lib. 3.

13 Burfatus in consil. 167. nu. 12. & 13. lib. .

14 Simon de Prætis, in tracta. de interpretatione vltim. voluntatum. lib. 4. interpretatio. 2. dubitat. 4. nume. 18. 19. & 20.

15 Mantica, in lib. 3. de conjecturis ultimarum voluntatum. tit. 3. num. 5.

16 Petrus, in tract. de fideicommissi prohibita alienatio. q. 15. num. 180.

17 Peregrinus, in tract. de fideicommissis, artic. 11. num. 121.

Et huius recepta traditionis, & sententia duplex est ratio: quarum altera est; quod conditio, t sub qua quis est institutus nihil ponit in esse antequam impleatur.

l. si quis sub conditione, dandorum decem. ff. si quis omisla causa testa. & l. cedere diem. ff. de verb. signif. & scribunt Bart. in l. 1. ff. de condit. & demonstr. Et pro-

31 pterea defectus conditionis t non facit quem priuari, sed operatur effectu, vt pro non instituto, & non vocato habeatur, iux. l. pecuniam. ff. si cert. pet. Nam con-

ditio suspendit actum, & dispositionem, ita quod illius dies non dicatur venisse, nec cessisse pendente ipsa conditione. l. cedere diem. ff. de verb. sign. Porrò certū est, quod antequam dies successionis cedat, vocatus succedere non potest. l. cum filiofam. ff. quādo dies leg. ced.

Altera ratio est; quia si vocatus sub conditione potestatia facilis implemeti, sicuti est hæc, de qua agimus, non impletis ipsam conditionem, videtur noluisse habere, nec consequi successionem. l. 1. §. prætermittit. ver. sic. sub conditione, ff. si quis omisla causa testa. & trahunt Bart. & reliqui in l. is, qui potest in prin. ff. de acquir. hæred. vbi Iason, num. 12. scribit, quod recusans

32 implere conditionem t videtur renunciare ita quod successio defertur sequenti: & idem Iason in l. 2. col. 2. & 3. C. de instit. & substitut. & Soc. sen. in l. 1. in princ.

num. 58. ff. de vulg. & pup. substitut. Quibus rationibus satis superque intelligimus, verum esse, quod in specie scribunt Gratius in consil. 5. nu. 76. lib. 2. & Parisius in consil. 19. nu. 5. & in consil. 91. num. 56. lib. 2. & Peregrinus in tracta. de fideicommissis. art. 11. nu. 121. in-

33 stitutum, t & vocatum ad successionem, si non paruit conditioni adiecta à testatore teneri restituere non solum occupatam bonorum proprietatem, sed etiam fru-

ctus ex ea perceptos: quia si non fuisset institutus; et si non obediens dicitur institutioni, & vocationi renuciasset: sequitur necessariò dicendum, nihil penitus ex illis bonis relatis consequi, & retinere posse. Id, quod sentit & testator ipse; cum dixit; quod si à se instituti,

& substituti non confirmauerint testamentū, non gaudent rem aliquam ex suis bonis. Quod verbum, gaudient, compleat & tauri etiam fructus; sicuti post alios scripsi in consil. 352. num. 17. lib. 4. & illis accedunt. Alexan. in consil. 214. nu. 2. lib. 6. & Ruinus in consil. 222.

35 nu. 9. lib. 1. Et cum testator vsl. sit illa dictio, t aliquid, significavit, velle restituēdos esse etiam fructus, cum sit dictio, quæ verificatur in quid minimus; quemadmodum post alios scribunt Decius in l. cum quid. in secunda lectura. num. 1. ff. si certum peta. Gomez. in §. pœnales. col. 1. institu. de actio. Bellonus in consil. 13. nu. 10. & latissimè Crauettæ in consil. 294. num. 4. & in consil. 308. num. 4.

His placuit subscribere doctis. respōso prædicti illi.

lustri & præstantiis. Iuris. D. Verzutij Landi.

Y SVM-